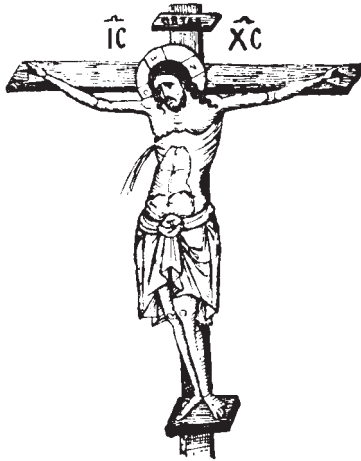

**Aftongudstjänsten
då Epitafion
bäres ut**

*såsom den läses på
Stora och Heliga Fredagen*

STOCKHOLMS ORTODOXA STIFT
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Provöversättning Fader Anders Åkerström 1999, 2022. Alla förslag på förändringar mottages tacksamt per e-post till info@ortodoxakyrkan.se

AFTONGUDSTJÄNSTEN VESPER

Gudstjänsten börjar på dygnets tionde timme (dvs fyra på eftermiddagen, i modern praxis tre eller ännu tidigare). Före aftongudstjänstens början läggs Epitafion på altaret och ovanpå den Evangelieboken.

Den stora kyrkklockan slår 40 slag.

Prästen öppnar de vackra dörrarna bugar tre gånger för det heliga Bordet, kysser det, bugar sedan mot folket, gör korsets tecken över sig själv. Diakonen går ut genom den norra porten och ställer sig framför ambon och säger:

Diakon: Εὐλόγησον Δέσποτα. (Välsigna Härskare)

Präst: Välsignad är vår Gud, städse, nu och alltid och i evigheters evighet.

Om ej de kungliga timmarna firats direkt före läses inledningsbönerna som vanligt.

Läsare: Amen. Kommen, låtom oss tillbedja Gud, vår Konung.

Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla för Kristus, vår Konung och Gud.

Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla för Kristus själv, vår Konung och Gud.

PSALM 103

Lova Herren, o min själ. Herre, min Gud, högt är Du prisad. I lov och majestät har Du klätt Dig. Du höljer

Dig i ljus såsom i en mantel. Du sträcker ut himmelen såsom en fäll. Han som i vattnen täcker Sina högt belägna salar, Som gör moln till Sitt fotfäste, Som färdas på vindarnas vingar, Han som gör Sina änglar till vindar och Sina tjänare till brinnande eld. Han har grundat jorden till att stå fast, den skall icke vackla i evigheters evighet. Djupet omgiver Honom såsom en mantel, över bergen skola vattnen stå. När Du förskräcker dem skola de fly, när de höra Ditt dunder skola de tappa modet. Bergen höja sig och slätterna sjunka, till den plats som Du har bestämt för dem. En gräns satte Du, som de ej fingo överskrida, så att de icke kunna vända om och åter betäcka jorden. Han som sänder källor i bergsklyftor, mellan bergen skola vattnen springa fram. De skola giva alla markens djur att dricka, vildåsnorna skola få släcka sin törst. Där skall himmelens fåglar bygga bo, mitt ibland klipporna skola de höras. Han som vattnar bergen från Sina högt belägna salar, av Dina gärningars frukt skall jorden mättas. Han låter gräs skjuta upp för boskapen och grönska till människors tjänst, för att frambringa bröd ur jorden, och vinet, som gläder människans hjärta. För att göra ansiktet glatt med olja, och brödet som styrker människans hjärta. Slättens träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som Han har planterat. Där skola sparvar bygga bo, hägerns hus anför dem. De höga bergen äro en tillflykt för hjortarna, klippan för kaniner. Han har gjort månen till att visa tider, solen vet stunden då den skall gå ned. Du gjorde mörkret, och det blev natt, då alla skogens djur skola draga fram, lejonungar att rytande taga rov och söka sin föda från Gud. Solen gick upp och de samlades, de skola gå till sina hålor för att sova. Människan skall gå ut till sitt arbete, till sin gärning ända intill aftonen. Huru storslagna äro icke Dina verk, o Herre!

Med vishet har du gjort dem alla. Jorden är fylld av Din skapelse. Detta havet, det stora och vida: där finnes otaliga kräddjur, djur både stora och små. Där gå skeppen sin väg fram. Där denna drake som Du har skapat att leka däri. Alla vänta de efter Dig, att Du skall giva dem mat i rätt tid. När Du giver dem skola de taga emot. När Du öppnar Din hand varder allt mättat med godhet. När Du vänder Ditt ansikte från dem bliva de förskräckta. Du tager bort deras ande, då förgås de och vända åter till sitt stoft. Du sänder ut Din ande, då varda de skapade, och Du förnyar jordens anlete. Herrens härlighet förblive evinnerligen, Herren skall glädja sig över Sina verk. Han som skådar ned på jorden och får den att bäva, Han som tänder bergen så att de ryka. Jag vill sjunga till Herren, så länge jag lever, jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till. Mitt tal behage Honom väl, jag skall glädja mig över Herren. Må syndarna försvinna ifrån jorden och inga ogudaktiga mer vara till. Lova Herren, o min själ.

Och åter:

Solen vet stunden då den skall gå ned. Du gjorde mörkret, och det blev natt. Huru storslagna äro icke Dina verk, o Herre! Med vishet har du gjort dem alla.

Ära åt Fadern och Sonen och Den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Allelouia, allelouia, allelouia, ära åt Dig, o Gud. (2)

Allelouia, allelouia, allelouia, ära åt Dig, o Gud, vårt hopp, o Herre, ära åt Dig.

Prästen stänger de vackra dörrarna. Diakonen tar prästens välsignelse och går ut från altaret genom den norra porten och ställer sig framför ambon.

Diakonen (prästen) säger den stora böneföljden:

I frid låtom oss bedja till Herren.

Kör: Herre, förbarma Dig. (Upprepas efter varje bönepunkt.)

Om friden från ovan och om våra sjäalars frälsning låtom oss bedja till Herren.

Om hela världens fred, om Guds heliga Kyrkors väl och om allas enhet, låtom oss bedja till Herren.

För detta heliga hus och för dem som i tro, andakt och gudsfruktan träda in däri, låtom oss bedja till Herren.

För alla fromma och Ortodoxt kristna, låtom oss bedja till Herren.

För den heliga, allmänliga, apostoliska kyrkan för vår Ärkebiskop Kallinikos och Metropolit Kyprianos, för det vördiga prästerskapet, för diakonatet i Kristo, för alla kyrkotjänare och för folket, låtom oss bedja till Herren.

För Guds tjänare, N.N., för alla ortodoxa konungar och drottningar för detta lands världsliga överhet, låtom oss bedja till Herren.

För denna kyrka (detta heliga kloster), för denna stad, för alla städer och länder och för de troende, som bo i dem, låtom oss bedja till Herren.

Om god väderlek, om överflöd av jordens frukter och om fredliga tider, låtom oss bedja till Herren.

För resande till lands och vatten och i luften, för alla sjuka, lidande och fångar och om deras frälsning, låtom oss bedja till Herren.

Att vi må frias från all sorg, vrede, nöd och oro, låtom oss bedja till Herren.

Hjälp oss, fräls oss, förbarma Dig över oss och bevara oss, o Gud, genom Din nåd.

Ihågkommande vår allraheligaste, allrarenaste, mest välsignade och härliga Härskarinna Maria, Theotokos (**Kör:** *Allraheligaste Theotokos fräls oss*) och ständig Jungfru, jämte alla helgon, låtom oss anbefalla oss själva, varandra och hela vårt liv åt Kristus, vår Gud.

Kör: Åt Dig, o Herre.

Präst: Ty Dig tillkommer all ära, allt lov och all tillbedjan, Fader och Son och Helig Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet.

Läsare: Amen.

Diakonen återvänder till altaret genom den södra porten tager på sig sin kalimavka och hämtar rökelsekaret och närmar sig prästen med orden:

Diakon: Välsigna rökelsen, Härskare!

Präst: Välsignad är vår Gud, städse, nu och alltid och i evigheters evighet.

Diakonen kysser prästens högra hand och säger:

Diakon: Amen.

Präst: För Dig, Kriste vår Gud, frambära vi denna rökelse till en andlig vällukt, vilken Du mottager på Ditt himmelska altare och sänd ned över oss i retur Din Helige Andes nåd.

Prästen tager på sin kalimavka och påbörjar den stora berökningen vid orden "rökoffer". Efter berökningen sätter han på sin felonion över exorason och epitachelion och tager av sin kalimavka.

Kören sjunger sedan enligt veckans ton:

PSALM 140

O Herre, jag har ropat till Dig, lyssna till mig. / Lyssna till mig, o Herre. / O Herre, jag har ropat till Dig, lyssna till mig. / Lyssna till mina böners ljud, när jag ropar till

Dig:/ Lyssna till mig, o Herre.

Må min bön stiga inför Dig såsom ett rökoffer, mina händers upplyftande såsom ett aftnonfer. Lyssna till mig, o Herre.

Sätt, o Herre, en vakt för min mun, och en omgivande dörr runt mina läppar.

Låt icke mitt hjärta vika av till onskans ord, till att giva ursäkter för synder,

med människor som göra vad orätt är; och jag vill icke beblanda mig med deras utvalda.

Den rättfärdige skall fostra mig i barmhärtighet och tillrättavisa mig, må han icke gjuta syndarens olja över mitt huvud.

Ty ännu är också min bön i deras välvilja, deras domare uppslukades nära klippan.

De skola höra mina ord, ty de hava blivit ljuva. Såsom jordklumpar brötos sönder över marken, så skingrades deras ben i dödsriket.

Ty mot Dig, o Herre, Herre, se mina ögon, till Dig har jag satt mitt hopp, förkasta icke min själ.

Bevara mig för snaran som de hava lagt ut för mig och från deras stöttesten som handla laglöst.

Syndarna skola falla i sitt nät, men jag är ensam till dess jag skall passera förbi.

PSALM 141

Med min röst ropade jag till Herren, med min röst bad jag till Herren.

Jag skall utgjuta min bön inför Honom, mitt bekymmer skall jag kungöra inför Honom.

När min ande sviker mig, då känner också Du mina vägar.

På den väg där jag gick, lade de ut en snara för mig.

Jag skådade på min högra sida och såg efter, men det fanns ingen som kände mig.

Ingen tillflykt återstår för mig, ingen finnes, som frågar efter min själ.

Jag ropade till Herren, jag sade: ”Du är mitt hopp, min del i de levandes land.”

Akta på min bön, ty jag är i stort elände.

Befria mig från dem som förfölja mig, ty de äro starkare än jag.

Sedan de anmodade stichera enligt vad Typikon indikerar, som sjunges på angiven ton.

1. För min själ ut ur fångelset, så att jag kan lova Ditt namn, o Herre.

2. De rättfärdiga skola vänta på mig tills Du lönar mig.

3. Ur djupen har jag ropat till Dig, o Herre, Herre, hör min röst.

4. Låt Dina öron akta på mina böners ljud.

5. Om Du, o Herre, vill tillräkna missgärningar, Herre, vem kan då bestå? Dock, hos Dig finnes försoningen.

Den första tonen

Hela skapelsen förvandlades av fruktan när den såg Dig, o Kristus hängande på korset. Solen förmörkades och jordens grundvalar skakade. Alla ting led med altets Skapare. Av Din egen vilja har Du genomlidit detta för vår skull: O Herre, ära åt Dig.

6. För Ditt namns skull har jag väntat, o Herre, min själ har väntat på Ditt ord, min själ har hoppats på Herren.

Den första tonen

Hela skapelsen förvandlades av fruktan när den såg Dig, o Kristus hängande på korset. Solen förmörkades och jordens grundvalar skakade. Alla ting led med altets Skapare. Av Din egen vilja har Du genomlidit detta för vår skull: O Herre, ära åt Dig.

7. Från morgonväkten till nattväkten, från morgonväkten låt Israel hoppas på Herren.

Den andra tonen

Varför föreställa sig de ofromma och folket som ständigt gör överträdelser meningslösa ting? Varför hava de allas Liv till döden? O stora förundran! Världens Skapare överlämnas till de laglösa männen och den människoälskande reses upp på korset att Han må befria de fångna i helvetet, som ropa: O långtlidande Herre, ära åt Dig.

8. Ty hos Herren finnes nåd, och mycken återlösning hos Honom och Han skall friköpa Israel från alla dess missgärningar.

Idag såg den allrarenaste Jungfrun Dig hängande på korset, o Ord; och med en Moders kärlek grät hon och bittert var hennes hjärta sårat. Hon grät bittert i förtvivlan från djupet av sin själ och i sin sorg slog hon sig för ansiktet och slet sitt hår. Och slående på sitt bröst grät hon bittert: Ve mig mitt gudomliga barn. Ve mig, Du världens ljus. Varför tynar Du bort från min åsyn, o Guds lamm? Då blev himmelens änglar stela av fruktan och de sade: O Herre, bortom vårt förstånd, ära åt Dig.

9. Loven Herren, alla folkslag, prisen Honom, alla folk.

Seende Dig hängande på korset, o Kristus Skaparen och Sallas Gud, grät Din Moder, Jungfrun, bittert: O min Son, var är Din gestalts skönhet? Jag står icke ut att se Dig orättfärdigt korsfäst. Hasta då att stå upp så att jag ock må se Din uppståndelse på den tredje dagen från de döda.

10. Ty Hans nåd är väldig över oss, och Herrens sanning varar i evighet.

Idag står skapelsens Härskare framför Pilatus. Idag överlämnas skaparen av alla ting till korset och av Sin egen vilja leds lammet till slaktaren. Han som sände manna i öknen genomborras av spikar. Hans sida blir uppstucken och en svamp med ättika rör hans läppar. Världens förlossare slås i ansiktet och alltings Skapare hånas av Sina egna tjänare. Huru stor är icke Härskarens kärlek till människorna! För dem som korsfäste honom beder Han till Fadern sägandes: ”Förlåt dem deras synder, ty de veta icke vad de göra.”

Prästen öppnar porten, bugar tre gånger för det heliga bordet. Om en diakon tjänar med prästen ställer prästen sig till höger om det Heliga Bordet och diakonen ställer sig framför det heliga bordet. Diakonen säger:

Diakon: Välsigna rökelsen, Härskare!

Präst: Välsignad är vår Gud, städse, nu och alltid och i evigheters evighet.

Diakonen kysser prästens högra hand och säger:

Diakon: Amen.

Diakon beröker runt det Heliga Bordet och startar det lilla intåget med Evangeliet.

Under det lilla intåget säger prästen stilla: Om aftonen och om morgonen och under dagen prisa, välsigna, tacka och bönfalla vi Dig, o alltings Skapare och Härskare: Må vår bön stiga inför Dig såsom ett rökoffer och må våra hjärtan icke utöva onskans ord eller tankar, utan befria oss från allt som bemästrar våra själar: Ty våra ögon skåda efter Dig, o Herre, vår Gud, och på Dig förtrösta vi. Låt oss icke komma på skam, o Du vår Gud. Ty till Dig tillkomme lov, pris och ära, tillika med Din Son och den Helige Ande, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Ära åt Fadern och Sonen och den Helige Ande.

Sedan sjunges dagens doxastikon i den andra plagala tonen:

Se huru den laglösa synagogan har dömt skapelsens Konung till döden! De skändes icke då Han uttalade Sina välsignelser sägandes: O Mitt folk, vad har jag gjort mot eder? Har jag icke fyllt Juda med under? Har jag inte uppväckt döda med Mitt ord allena? Har Jag icke helat varje sjukdom och krankhet? Huru haven I återbetalt Mig? Varför haven I förgätit Mig? Istället för helanden haven I givit Mig slag. Istället för liv fören I Mig till döden. Eder välgörare hängen I på korset såsom en som gören ont, eder laggivare såsom en lagbrytare, Alltets konung såsom en fördömd. O långtlidande Herre, ära åt Dig.

Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Sedan sjunges den anvisade Theotokion i den andra plagala tonen:

Ett fruktansvärt och förunderligt mysterium skåda vi idag bliva till. Han som ingen må röra blir rörd till fångst. Han

som förlossar Adam från förbannelsen är bunden. Han som prövar hjärtats inre tankar hos människan förs orättfärdigt till rättegång. Han som förseglar avgrunden hålls fången. Han som vilken himmelens krafter står framför med fruktan skakande står framför Pilatus. Skaparen blir slagen av den skapades hand. Han som kommer för att döma de levande och de döda döms till korset. Helvetets förgörare inneslutes i en grav. O Du som utstod alla dessa ting i Din stora kärlek, som har räddat alla människor från förbannelsen, o Du långtlidande Herre, ära åt Dig.

Diakon (präst): Visdom! Stån upprätt!

Kör (eller prästerskap):

Heliga ärans ljus fyllt av glädje av odödlighetens Fader, himmelskt, heligt, saligt, o Jesu Krist: vi som äro komna till solens nedgång skådande aftonens ljus, prisa Fader, Son och Helige Ande, Gud. Ty värdig är Du att alltid lovsjungas av alla röster, o Du Guds Son, som giver liv. Därför förhärligar världen Dig.

Diakon (Präst): Aftonens prokeimenon!

Kören sjunger dagens prokeimenon:

Den fjärde tonen

De delade Mina kläder mellan sig och kastade lott om Min klädnad.

O Gud, Min Gud, se på mig: varför har Du förkastat Mig?

Sedan följer läsning ur 2 Mos 33:11–23

Läsare: Läsning från Exodus.

Diakon (präst): Vishet! Låtom oss vara uppmärksamma!

Och HERREN talade med Mose ansikte mot ansikte, såsom när den ena människan talar med den andra. Sedan vände Mose tillbaka till lägret; men hans tjänare Josua, Nuns son, en ung man, lämnade icke tältet. Och Mose sade till HERREN: »Väl säger du till mig: 'För detta folk ditupp'; men du har icke låtit mig veta vem du vill sända med mig Du har dock sagt: 'Jag känner dig vid namn, och du har funnit nåd för mina ögon.' Om jag alltså har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina vägar och lära känna dig; jag vill ju finna nåd för dina ögon. Och se därtill, att detta folk är ditt folk.» Han sade: »Skall jag då själv gå med och föra dig till ro?» Han svarade honom: »Om du icke själv vill gå med, så låt oss alls icke draga upp härifrån. Ty varigenom skall man kunna veta att jag och ditt folk hava funnit nåd för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, utmärkas framför alla andra folk på jorden?» HERREN svarade Mose: »Vad du nu har begärt skall jag ock göra; ty du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid namn.» Då sade han: »Låt mig alltså se din härlighet.» Han svarade: »Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa namnet 'HERREN' inför dig; jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig emot, och skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över. Ytterligare sade han: »Mitt ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se mig och leva.» Därefter sade HERREN: »Se, här är en plats nära intill mig; ställ dig där på klippan. När nu min härlighet går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på

berget, och jag skall övertäcka dig med min hand, till dess jag har gått förbi. Sedan skall jag taga bort min hand, och då skall du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan ingen se.»

Prokeimenon (Ps 34)

Döm dem, o Herre, som göra fel mot Mig: kämpa mot dem som kämpar mot mig.

De bemötte Mig med ont istället för gott.

Sedan följer läsning ur Job 42:12–17 (Observera att LXX skiljer sig från hebr)

Läsare: Läsning från Jobs bok

Diakon (präst): Vishet! Låtom oss vara uppmärksamma!

Och Herren välsignade slutet av Jobs levnad ännu mer än begynnelse, så att han fick fjorton tusen får, sex tusen kameler, ett tusen par oxar och ett tusen åsninnor. Och han fick sjusöner och tre döttrar. Den första dottern kallade han för Jemima, den andra Kesia och den tredje Keren-Happuk. Och så sköna kvinnor som Jobs döttrar funnos icke i hela landet; och deras fader gav dem arvedel bland deras bröder. Och Job levde därefter ett hundra fyrtio år och fick se sina barn och barnbarn i fyra led. Sedan dog Job, gammal och mätt på att leva. Den samme levde i Harran, vid Edom och Arabiens gränser. Och han kallades Yobab och han tog en arabisk kvinna som hustru och hon bar honom en son som fick namnet Hannoun. Och Jobs fader var Zerah, Esaus son, vilken var den femte i avkomma från Abraham. Och det var också skrivet att han skall uppstå bland dem, som Herren skall uppväcka.

Sedan följer läsning ur Jesaja 52:13–54:1

Läsare: Läsning från Profeten Jesaja.

Diakon (präst): Vishet! Låtom oss vara uppmärksamma!

Se, min tjänare skall hava framgång; han skall bliva Supphöjd och stor och högt uppsatt. Såsom många häpnade över honom, därför att hans utseende var vanställt mer än andra människors och hans gestalt oansenligare än andra människobarns, så skall han ock väcka förundran hos många folk; ja, konungar skola förstummas i förundran över honom. Ty vad aldrig har varit förtäljt för dem, det få de se, och vad de aldrig hava hört, det få de förnimma. Men vem trodde, vad som predikades för oss, och för vem var HERRENS arm uppenbar? Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fågring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende ej behaga oss. Föraktat var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktat, att vi höllo honom för intet. Men det var våra sjukheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktrad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade. Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men HERREN lät allas vår missgärning drabba honom. Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det ja, han öppnade icke sin mun. Undan våld och dom blev han borttagen, men vem i hans släkte

betänker detta? Ja, han rycktes bort ifrån de levandes land, och för mitt folks överträdels skull kom plåga över honom. Och bland de ogudaktiga fick hans in grav bland de rika kom han först, när han var död fastän han ingen orätt hade gjort och fastän svek icke fanns i hans mun. Det behagade HERREN att slå honom med krankhet: om hans liv så bleve ett skuldoffer, då skulle han få se avkomlingar och länge leva, och HERRENS vilja skulle genom honom hava framgång. Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad; genom sin kunskap skall han göra många rättfärdiga, han, den rättfärdige, min tjänare, i det han bär deras missgärningar. Därför skall jag tillskifta honom hans lott bland de många, och med talrika skaror skall han få utskifta byte, eftersom han utgav sitt liv i döden och blev räknad bland överträdare, han som bar mångas synder och bad för överträdarna. Jubla, du ofruktsamma, du som icke har fött barn; brist ut i jubel och ropa av fröjd, du som icke har blivit moder. Ty den ensamma skall hava många barn, flera än den som har man, säger HERREN.

Prokeimenon (Ps 87)

Läsare: De lade Mig i den djupaste avgrunden: i mörkrets och dödens skugga.

Präst: Låtom oss vara uppmärksamma.

Läsare: O Herre, min frälsnings Gud, jag har gråtit dag och natt inför Dig.

Präst: Vishet.

Läsare: Läsning från Aposteln Paulus brev till församlingen i Korint. (1Kor 1:18–2:2)

Käre bröder! Ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem som gå förlorade, men för oss som bliva frälsta

är det en Guds kraft. Det är ju skrivet: »Jag skall göra de visas vishet om intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ned.» Ja, var äro de visa? Var äro de skrifflärda? Var äro denna tidsålders klyftiga män? Har icke Gud gjort denna världens visdom till dårskap? Jo, eftersom världen icke genom sin visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud att genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro. Ty judarna begära tecken, och grekerna åstunda visdom, vi åter predika en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap, men som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus som är Guds kraft och Guds visdom. Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor. Ty betänken, mina bröder, huru det var vid eder kallelse: icke många som voro visa efter köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt. Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud -- ja, det som ingenting var -- för att han skulle göra det till intet, som någonting var. Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud. Men hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus, som för oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och helgelse och till förlossning, för att så skall ske, som det är skrivet: »Den som vill berömma sig, han berömme sig av Herren.» När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med höga ord eller hög visdom som jag kom och frambar för eder Guds vittnesbörd. Ty jag hade beslutit mig för, att medan jag var bland eder icke veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst.

Allēlouïa i den första plagala tonen (Ps 68:2, 22, 24)

Allēlouïa, allēlouïa, allēlouïa.

Fräls Mig, o Gud, ty vatten har trängt in ända till min själ.

Allēlouïa, allēlouïa, allēlouïa.

De gav mig galla att äta: och i min törst vinäger att dricka.

Allēlouïa, allēlouïa, allēlouïa.

Låtom deras ögon förmörkas, så de inget ser.

Präst: Vishet. Stån upprätt! Låtom oss höra det Heliga Evangeliet. Frid vare med eder alla.

Kör: Så ock med din ande.

Präst: Läsning ur det Heliga Evangeliet enligt Matteus, Lukas och Johannes. (*Matt 27:1–38, Luk 23:39–43, Matt 27:39–54, Joh 19:31–37, Matt 27:55–61*)

Men när det hade blivit morgon, fattade alla översteprästerna och folkets äldste det beslutet angående Jesus, att de skulle döda honom. Och de läto binda honom och förde honom bort och överlämnade honom åt Pilatus, landshövdingen. När då Judas, som hade förrått honom, såg att han var dömd, ångrade han sig och bar de trettio silverpenningarna tillbaka till översteprästerna och de äldste och sade: »Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod.» Men de svarade: »Vad kommer det oss vid? Du får själv svara därför.» Då kastade han silverpenningarna i templet och gick sin väg. Sedan gick han bort och hängde sig. Men översteprästerna togo silverpenningarna och sade: »Det är icke lovligt att lägga dem i offerkistan, eftersom det

är blodspenningar.» Och sedan de hade fattat sitt beslut, köpte de för dem Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. Därför kallas den åkern ännu i dag Blodsåkern. Så fullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: »Och jag tog de trettio silverpenningarna -- priset för den man vilkens värde hade blivit bestämt, den som israelitiska män hade värderat -- och jag gav dem till betalning för Krukmakaråkern, i enlighet med Herrens befallning till mig.» Men Jesus ställdes fram inför landshövdingen. Och landshövdingen frågade honom och sade: »Är du judarnas konung?» Jesus svarade honom: »Du säger det själv.» Men när översteprästerna och de äldste framställde sina anklagelser mot honom, svarade han intet. Då sade Pilatus till honom: »Hör du icke huru mycket de hava att vittna mot dig?» Men han svarade honom icke på en enda fråga, så att landshövdingen mycket förundrade sig. Nu var det sed att landshövdingen vid högtiden gav folket en fånge lös, vilken de ville. Och man hade då en beryktad fånge, som hette Barabbas. När de nu voro församlade, frågade Pilatus dem: »Vilken viljen I att jag skall giva eder lös, Barabbas eller Jesus, som kallas Messias?» Han visste nämligen att det var av avund som man hade dragit Jesus inför rätta. Och medan han satt på domarsätet, hade hans hustru sänt bud till honom och låtit säga: »Befatta dig icke med denne rättfärdige man; ty jag har i natt lidit mycket i drömmen för hans skull.» Men översteprästerna och de äldste hade övertalat folket att begära Barabbas och låta förgöra Jesus. När alltså landshövdingen nu frågade dem och sade: »Vilken av de två viljen I att jag skall giva eder lös?», så svarade de: »Barabbas.» Då frågade Pilatus dem: »Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Messias?» De

svarade alla: »Låt korsfästa honom.» Men han frågade: »Vad ont har han då gjort?» Då skriade de ännu ivrigare: »Låt korsfästa honom.» När nu Pilatus såg att han intet kunde uträtta, utan att larmet blev allt starkare, lät han hämta vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: »Jag är oskyldig till denne mans blod. I fån själva svara därför.» Och allt folket svarade och sade: »Hans blod komme över oss och över våra barn.» Då gav han dem Barabbas lös; men Jesus lät han gissla och utlämnade honom sedan till att korsfästas. Då togo landshövdingens krigsmän Jesus med sig in i pretoriet och församlade hela den romerska vakten omkring honom. Och de togo av honom hans kläder och satte på honom en röd mantel och vred samman en krona av törnen och satte den på hans huvud, och i hans högra hand satte de ett rör. Sedan böjde de knä inför honom och begabbade honom och sade: »Hell dig, judarnas konung!» Och de spottade på honom och togo röret och slog honom därmed i huvudet. Och när de så hade begabbat honom, klädde de av honom manteln och satte på honom hans egna kläder och förde honom bort till att korsfästas. Då de nu voro på väg ditut, träffade de på en man från Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade de att gå med och bära hans kors. Och när de hade kommit till en plats som kallades Golgata (det betyder huvudskalleplats), räckte de honom vin att dricka, blandat med galla; men då han hade smakat därpå, ville han icke dricka det. Och när de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem. Sedan sutto de där och höllo vakt om honom. Och över hans huvud hade man satt upp en överskrift, som angav vad han var anklagad för, och den lydde så: »Denne är Jesus, judarnas konung.» Med honom

korsfästes då ock två rövare, den ene på högra sidan och den andre på vänstra.

Och en av de ogärningsmän som voro där upphängda smädade honom och sade: »Du är ju Messias; hjälp då dig själv och oss.» Då tillrättavisade honom den andre och svarade och sade: »Fruktar icke heller du Gud, du som är under samma dom? Oss vederfares detta med all rätt, ty vi lida vad våra gärningar äro värda, men denne man har intet ont gjort.» Sedan sade han: »Jesus, tänk på mig, när du kommer i ditt rike.» Han svarade honom: »Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset.»

Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet och sade: »Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset.» Sammalunda talade ock översteprästerna, jämte de skriftlärde och de äldste, begabbande ord och sade: »Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom. Han har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han har behag till honom, han har ju sagt: 'Jag är Guds Son.'» På samma sätt smädade honom också rövarna som voro korsfästa med honom. Men vid sjätte timmen kom över hela landet ett mörker, som varade ända till nionde timmen. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: »Eli, Eli, lema sabaktani?»; det betyder: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» Men när några av dem som stodo där borde detta, sade de: »Han kallar på Elias.» Och strax skyndade en av dem fram och tog en svamp

och fyllde den med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka. Men de andra sade: »Låt oss se om Elias kommer och hjälper honom.» Åter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan. Och se, då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned, och jorden skalv, och klipporna rämnade, och gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar stodo upp. De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för många. Men när hövitsmannen och de som med honom höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen och det övriga som skedde, blevo de mycket förskräckta och sade: »Förvisso var denne Guds Son.»

Men eftersom det var tillredelsedag och judarna icke ville att kropparna skulle bliva kvar på korset över sabbaten (det var nämligen en stor sabbatsdag), bådo de Pilatus att han skulle låta sönderslå de korsfästas ben och taga bort kropparna. Så kommo då krigsmännen och slogo sönder den förstes ben och sedan den andres som var korsfäst med honom. När de därefter kommo till Jesus och sågo honom redan vara död, slogo de icke sönder hans ben; men en av krigsmännen stack upp han sida med ett spjut, och strax kom därifrån ut blod och vatten. Och den som har sett detta, han har vittnat därom, för att ock I skolen tro; och hans vittnesbörd är sant, och han vet att han talar sanning. Ty detta skedde, för att skriftens ord skulle fullbordas: »Intet ben skall sönderslös på honom.» Och åter ett annat skriftens ord lyder så: »De skola se upp till honom som de hava stungit.»

Och många kvinnor som hade följt Jesus från Galileen och tjänat honom, stodo där på avstånd och sågo vad som skedde. Bland dessa voro Maria från Magdala och den Maria som var Jakobs och Joses' moder, så ock Sebedeus' söners moder. Men när det hade blivit afton, kom en rik man från Arimatea, vid namn Josef, som ock hade blivit en Jesu lärjunge;

Under det att celebranten läser Matt 27:58–60 kommer en präst ut genom Templons norra port och närmar sig korset och tager ned Kristusfiguren och lindar den i ett linnetyg och bär den tillbaka till de vackra dörrarna där huvudcelebranten tar emot den och lägger den på altaret. Allt detta sker under dov klockklang. Kristusikonen till korset sättes tillbaka till pingstaftonens aftongudstjänst.

denne gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. Då bjöd Pilatus att man skulle lämna ut den åt honom. Och Josef tog hans kropp och svepte den i en ren linneduk och lade den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i klippan; och sedan han hade vältrat en stor sten för ingången till graven, gick han därifrån. Men Maria från Magdala och den andra Maria voro där, och de sutto gent emot graven.

Kör: Ära åt Ditt långtlidande, o Herre, ära åt Dig.

Diakonen tager åter prästens välsignelse och lämnar altaret genom den norra porten och ställer sig framför ambon.

Diakonen: Låtom oss säga av hela vår själ och av hela vårt sinne, låtom oss säga.

Kör: Herre, förbarma Dig (x3). *Upprepas efter varje bönepunkt.*

O Herre, Allhärskare, våra fäders Gud! Vi bedja Dig; bönhör oss och förbarma Dig över oss.

Förbarma Dig över oss, o Gud, efter Din stora nåd. Vi bedja Dig; bönhör oss och förbarma Dig över oss.

Åter bedja vi för de fromma och Ortodoxa Kristna.

Åter bedja vi för vår Ärkebiskop Kallinikos, Metropolit Kyprianos och Biskop Johannes, för våra bröder, prästerna, munkprästerna, hierodiakonerna och monastikerna och för hela vårt brödraskap i Kristo.

Åter bedja vi om nåd, liv, frid, hälsa, frälsning, beskydd samt förlåtelse och tillgift för alla synder åt Dina tjänare, och alla de fromma och Ortodoxt kristna.

(Åter bedja vi för Guds tjänare N.N. och alla de som tidigare ihågkommit med deras familjer och släktingar.)

Åter bedja vi för de saliga och evig ihågkommelse värda stiftarna av denna heliga kyrka, för Guds hädansovna tjänare N.N. och för alla hädansovna, rättrogna fäder och bröder, som vila här och allestädes.

(Åter bedja vi för Guds tjänare N.N. och för förlåtelse av hans/hennes/deras synder, både medvetna och omedvetna.)

Åter bedja vi för dem som i detta heliga och ärovördiga hus bära god frukt och öva barmhärtighet, för arbetarna, för sångarna, och för allt det kringstående folket, som av Dig väntar stor och rik barmhärtighet.

Prästen stilla: Herre, vår Gud, mottag denna innerliga bön av Dina tjänare och förbarma Dig över oss efter Din stora barmhärtighet. Sänd Din nåd över oss och över allt Ditt folk, som trängtar efter Din stora barmhärtighet.

Prästen: Ty en barmhärtig och människoälskande Gud

är Du och Dig hembära vi ära, Fader och Son och Helig Ande. Nu och alltid och i evigheternas evighet.

Kör: Amen.

Läsare: Världigas, o Herre, denna afton bevara oss utan synd. Välsignad vare Du, o Herre, våra faders Gud, och prisat och förhärligat är Ditt namn för evighet. Amen. Din nåd, o Herre vare över oss, såsom vi hoppas på Dig. Välsignad vare Du, o Herre, lär mig Dina stadgar. Välsignad vare Du, o Härskare, lär mig förstå Dina stadgar. Välsignad vare Du, o Helige, upplys mig genom Dina stadgar. O Herre, Din nåd varar för evigt, försmå icke Dina händers verk. Ty Dig tillkommer pris, Dig tillkommer lov och Dig tillkommer ära, Fader och Son och Helig Ande, nu och alltid och i evigheters evighet.

Kör: Amen.

Diakon: Låtom oss fullborda vår aftonbön till Herren.

Kör: Herre, förbarma Dig.

Diakon: Hjälp oss, fräls oss, förbarma Dig över oss och bevara oss, o Gud, genom Din nåd.

Kör: Herre, förbarma Dig.

Diakon: Om en afton i allo fullkomnad, helgad, fridfull och utan synd, låtom oss bönfälla Herren.

Kör: Giv, o Herre. *Upprepas efter varje bönepunkt.*

Diakon: Om fridens ängel, den trogne vägledaren, våra kroppars och själar beskyddare, låtom oss bönfälla Herren.

Om förlåtelse och eftergift för våra synder och överträdelser, låtom oss bönfälla Herren.

Om det som är gott och gagneligt för våra själar och om världens fred, låtom oss bönfälla Herren.

Att vi må fullända vår återstående levnadstid i frid och botfärdighet, låtom oss bönfalla Herren.

Att vårt livs slut må vara kristligt och stilla, utan smärta och skam och om en god räkenskap vid Kristi förskräckande dom, låtom oss bönfalla Herren.

Ihågkommande vår allraheligaste, allrarenaste, mest välsignade och härliga Härskarinna Maria, Theotokos och ständig Jungfru (**Kör:** *Allraheligaste Theotokos fräls oss*), jämte alla helgon, låtom oss anbefalla oss själva, varandra och hela vårt liv åt Kristus, vår Gud.

Kör: Åt Dig, o Herre.

Präst: Ty Du är en god och människoälskande Gud och till Dig, Fader och Son och Helig Ande, uppsända vi lov. Nu och alltid och i evigheters evighet.

Kör: Amen.

Präst: Frid vare med eder alla

Kör: Så ock med din ande.

Diakon (Präst): Böjen edra huvuden för Herren!

Kör: Åt Dig, o Herre. (*Långsamt*)

Präst säger stilla: O Herre, vår Gud, Du som har danat himlarna och nedstigit till människosläktets frälsning, se till Dina tjänare och Din egendom. Ty inför Dig, Du stränge och människoälskande Domare, hava Dina tjänare böjt sina huvuden och ödmjukat sina liv, icke väntande hjälp av människor men väntande efter Din nåd. Din frälsning åstundar de. Så bevare dem varje tid, under den innevarande aftonen och under den stundande natten, från varje fiende, från varje djävulens fördärvliga gärning, från fåfängliga tankar och onda begärelser.

Präst: Ty välsignat och prisat vare Ditt Rikes makt, Fader, Son och Helig Ande, nu och alltid och i evigheters evighet.

Kör: Amen.

Sedan sjunges dagens aposticha. Under aposticha sätter en präst på sig hela sin skrud medan de andra prästerna sätter på sig epitachelion och phelonion.

Den andra tonen

Ned från träet tog Josef från Arimatea Dig död, Du som är allas liv, och han svepte Dig, o Kriste, i en linneduk med kryddor. Rörd i sitt hjärta av kärlek kysste han Din allrarenaste kropp med sina läppar; men dragande sig undan i fruktan ropade han till Dig i glädje: Ära åt Din utblottelse, o Du människoälskande.

Herren är konung och han har klätt sig i härlighet.

När Du alltings försonare, lades för allas skull i en ny grav, försmåddes helvetet, och seende Dig, drog sig undan i fruktan. Riglarna brötos och dörrarna skingrades, gravarna öppnades och de döda uppstod. Då ropade Adam i tacksamhet och lovsång till Dig: Ära åt Din utblottelse, o Du människoälskande.

Herren har klätt sig, omgjordat sig med makt, därför står jordkretsen fast och vacklar icke.

I Ditt kött blev Du av Din egen vilja innesluten i graven, men i Din gudomliga natur förblev Du obegränsad. Du har gjort slut på helvetets skattkammare, o Kriste, och tömt alla hans palats. Du har förärat denna sabbat med Din gudomliga välsignelse, med Din ära och strålgans.

Helighet höves Ditt hus, Herre, evinnerligen.

Himmelens krafter skådade Dig, o Kriste, falskeligen

anklagad av laglösa män som förledare, och de sågo stenen framför Din grav förslutas av de händer som hade uppstuckit Din allrarenaste sida; och de fylldes med fruktan av Din ofattbara fördragsamhet. Glädjande sig åt vår frälsning ropade de högt: Ära åt Din utblottelse, o Du människoälskande.

Ära åt Fadern och Sonen och Den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

När kören så börjar sjunga "Josef med Nikodemus..." går huvudcelebranten tre gånger runt det Heliga Bordet och beröker Epitafion från de fyra sidorna.

Josef tillsammans med Nikodemus togo ned Dig från trädet, Du som kläder Dig själv med en mantel av ljus; och seende Dig död, avklädd och obegraven, sade han i sorg och djupt medlidande klagandes: Ve mig, min käraste Jesus! När för bara en liten stund sedan solen såg Dig hänga på korset iklädde den sig mörker: jorden skakade i fruktan och förhänget i templet rämnade. Och nu skådar jag Dig för min skull underkasta Dig av egen vilja döden. Huru skall jag begrava Dig, min Gud? Med vilken svepeduk skall jag linda Dig? Huru skall jag röra Din allrarenaste kropp med mina händer? Vilken sång vid Din hädanfärd skall jag sjunga till Dig, o barmhärtige Frälsare? Jag förhärliga Dina lidanden; jag sjunger Din begravnings lov, och Din uppståndelse ropandes: O Herre, ära åt Dig.

SIMEONS LOVSÅNG

Präst: Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid efter ditt ord, ty mina ögon hava sett din frälsning, vilken du har berett till att skådas av alla folk: ett ljus, som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet, som skall givas åt ditt folk Israel.

Läsare: Helige Gud, Helige Starke, Helige Odödlige, förbarma Dig över oss. (3)

Ära åt Fadern och Sonen och Den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Allraheligaste Treenighet, förbarma Dig över oss. Herre, rena oss från våra synder. Härskare, förlåt oss våra överträdelser. Helige, kom till oss och hela våra krankheter för Ditt namns skull.

Herre, förbarma Dig. (3)

Ära åt Fadern och Sonen och Den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Fader vår, som är i himlarna. Helgat varde Ditt namn. Tillkomme Ditt Rike. Ske Din vilja såsom i himmelen så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss idag, och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro, och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån den onde.

Präst: Ty riket är Ditt och makten och härligheten, Faderns och Sonens och Helige Andes, nu och alltid och i evigheternas evighet.

Kör: Amen.

Sedan sjunger kören dagens Apolytika och den anmodade Theotokion. Då kören påbörjar "Ädle Josef..." tager celebranten Evangeliet och de andra prästerna Epitafion som de håller ovanför celebrantens huvud. Finns det endast en präst må Epitafion bäras av lekmän. De går till höger runt det Heliga Bordet och ut genom den norra dörren. Epitafion företräds av ljus och hexapteryga och diakonen med rökelse. Processionen går till kyrkans mitt där ett bord står förberett dekorerat med blommor och en kanopy ovan. Epitafion placeras på bordet och Evangeliet läggs till höger på Epitafion. Celebranten beröker så Epitafion från dess fyra sidor tre gånger. Han bestänker sedan Epitafion med rosenvatten och strör blommor ovan.

Den ädle Josef tog ned Din obefläckade kropp från korsets träd och efter att ha lindat den i finaste linne med kryddor, lade han den i en ny grav.

Ära åt Fadern och Sonen och Den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Ängeln som stod vid graven ropade till de myrrabärande kvinnorna: Myrra är för de döda, men Kristus har visat sig vara en främling till förgängelse.

Diakon (Präst): Σοφία.

Präst: Han som är, vare välsignad, Kristus vår Gud, nu och alltid och i evigheters evighet.

(Biskop) Läsare: Amen. Befäst, o Gud, de fromma och Ortodoxt kristnas heliga tro, med Hans heliga Kyrka och denna stad i evigheters evighet. Amen.

Präst: Allraheligaste Theotokos, fräls oss!

(Biskop) Läsare: Ärorikare än kerubim och utan jämförelse mer prisad än serafim, du som utan att förtäras födde Gud, Ordet, du som är Theotokos, vi prisa dig.

Präst: Ära åt Dig, o Kristus vår Gud och vårt hopp, ära åt Dig.

Läsare: Ära åt Fadern och Sonen och Den Helige Ande. Nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

Herre, förbarma Dig (3). Helige Fader, välsigna!

Präst: Må Kristus, vår sanne Gud, som för oss människor och för vår frälsnings skull utstod i köttet det fruktansvärda lidandet, det livgivande korset och den frivilliga begravningen, genom förbönerna av Sin allrarende och mest tadelfria heliga Moder, genom kraften av det ärade och livgivande Korset, genom de ärovärdiga, himmelska,

okroppsliga krafternas beskydd, genom förbönerna av den ärorika, härliga profeten, förelöparen och döparen Johannes, de heliga, ärade och högtlovade Apostlarna, de heliga, ärade och segerrika martyrerna, våra rättfärdiga och gudabärande fäder, (**kyrkans helgon**), de heliga, rättfärdiga Guds anfäder Joakim och Anna, och alla helgon -må Han förbarma Sig över oss och frälsa oss, ty Han är god och människoälskande.

Präst: Genom våra heliga faders förböner, Herre Jesu Kriste vår Gud, förbarma Dig över oss och fräls oss.

Kör: Amen.

Epitafion venereras sedan av prästerskapet med två prostrationer och en kyss och sedan en prostration, varpå folket gör detsamma. Aftongudstjänsten slutar i tystnad.

AFTONBÖNER

BÖN 1

Herre, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet! Hör vår bön och lyssna till vårt böneljud! Gör med oss ett tecken till godo! Led oss på Din väg, så att vi vandra i Din sanning! Gläd våra hjärtan, så att vi frukta Ditt heliga Namn, ty Du är stor, och Du gör under. Du ensam är Gud och ingen är Dig lik bland gudarna. O Herre, Du är stark i nåd och god i makt att hjälpa och trösta och frälsa alla, som hoppas på Ditt heliga namn. Ty Dig, Fader, Son och Helig Ande tillhör all ära, heder och tillbedjan, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

BÖN 2

Herre, straffa oss icke i Din vrede och tukta oss icke i Din förtörnelse. Men handla med oss efter Din nåd, Du våra själars läkare och Helbrägdagörare. Led oss in i Din viljas hamn! Upplys våra hjärtans ögon till att känna Din sanning. Förläna oss att få framleva återstoden av vår levnadstid i frid och utan synd för den heliga Theotokos' och alla helgons förböners skull. Ty Din, Fader, Son och Helig Ande är makten, och Ditt är Riket och kraften och härligheten, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

BÖN 3

Herre, vår Gud, tänk på oss, Dina syndiga och till intet dugliga tjänare, då vi åkalla Ditt namn. Låt oss icke komma på skam, då vi förtrösta på Din nåd, Men förläna, o Herre, vad vi bedja om till vår frälsning! Giv oss nåd att älska och frukta Dig av allt vårt hjärta och att i allt göra Din heliga vilja. Ty Du är en god och människoälskande Gud, och till Dig, Fader, Son och Helig Ande, uppsända vi lov, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

BÖN 4

O, Du som besjungs av de heliga krafternas aldrig tystande lovsånger och oupphörliga lovprisningar! Fyll Du våra läppar med Ditt lov, så att vi må giva Ditt heliga namn ära. Giv oss del och arvslott med alla dem som i sanning frukta Dig och hålla Dina bud. Ty Dig, Fader, Son och Helig Ande, tillkommer all ära, heder och tillbedjan, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

BÖN 5

Herre, Herre! Du som uppehåller allt med Din allrare-naste hand; Du som är långmodig mot oss alla och som sörjer över våra onda gärningar! Tänk på Din barmhärtighet och Din nåd! Besök oss med Din godhet och förläna oss genom Din nåd att även under den återstående dagen undfly den ondes mångfaldiga list. Bevara vårt liv otadligt genom Din allraheligaste Andes nåd. Genom nåden och kärleken hos Din enfödde Son, tillsammans med vilken Du är välsignad jämte Din allraheligaste och gode och livgivande Ande, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

BÖN 6

O Gud, stor och underbar, Du som i ousäglig nåd och rik försyn styr allt! Du som såväl har givit oss jordiskt gott som anförtrott oss det utlovade Riket genom de goda gåvorna enligt Ditt löfte; Du som berett vår väg till att även under den förgångna dagen undvika allt ont! Förläna oss att också få fullborda den återstående tiden otadligt inför Din härlighets åsyn samt att lovsjunga Dig, Du ende Gode och Människoälskande, Dig vår Gud. Ty Du är vår Gud och till Dig uppsända vi ära, Fader, Son och Helig Ande, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

BÖN 7

O Gud, stor och upphöjd! Du som ensam äger odödlig-het och som bor i ett ljus, dit ingen kan nå, Du som i vishet har danat allt skapat, Du som skilt mellan mörker och ljus och satt solen att råda över dagen och månen och stjärnorna att råda över natten; Du som förlänat oss, syndare att även denna stund träda inför Ditt ansikte med bekvänelse

och att åt Dig frambära vårt aftonlov! Låt, o Människoälskande, våra böner gälla inför Dig såsom ett rökoffer och mottag den såsom en vällukt. Giv oss frid under denna afton och under den stundande natten. Kläd oss i ljusets vapenrustning. Skydda oss för nattens resor och för allt, som vandrar i mörkret. Giv, att sömnen, som Du givit oss till vederkvickelse i vår svaghet, må vara fri från alla djävulska drömmar. Ja, Härskare, Du alla goda gåvors Givare, giv att vi ock på vårt nattliga läger i botfärdighet må besinna Ditt namn, så att vi, upplysta av Dina budords lära, må stå upp till att prisa Din godhet i andlig glädje samt hembära Dig böner och åkallan för våra egna och allt Ditt folks synder. Besök dem med barmhärtighet för den heliga Theotokos' förböners skull. ty Du är en god och människoälskande Gud och Dig hembära vi ära, Fader, Son och Helig Ande, nu och alltid och i evigheters evighet. Amen.

